

Sygn. akt II W 1637/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk- Północ w Gdańsku , II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Beata Studzińska

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu wniosku oskarżyciela publicznego,

o ukaranie **J. B.**

w przedmiocie odmowy wszczęcia postępowania,

na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w., art. 59 § 2 k.p.w. art. 13 § 1 k.p.w.

postanawia:

odmówić wszczęcia postępowania w sprawie o wykroczenie z art. 54 k.w. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 1 i § 18 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29.05.2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń , nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii , przeciwko J. B. polegające na tym że: w 31 maja 2020 roku ok. godz. 21:00 w G. na ul. (...) w miejscu ogólnodostępnym nie zastosował się do obowiązku zakrywania – przy pomocy odzieży lub jej części, maski maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego – ust i nosa oraz przemieszczając się pieszo poruszał się w odległości mniejszej niż 2 metry od drugiej osoby

UZASADNIENIE

Obwiniony J. B. stanął pod zarzutem popełnienia opisanego wyżej wykroczenia z art. 54 k.w. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 1 i § 18 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29.05.2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń , nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii .

Zgodnie z art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. nie wszczyna się postępowania , a wszczęte umarza , gdy czyn nie zawiera znamion wykroczenia .

Art. 54 k.w. dotyczy naruszenia przepisów porządkowych. Zgodnie z tym przepisem kto wykracza przeciwko wydanym z upoważnienia ustawy przepisom porządkowym o zachowaniu się w miejscach publicznych, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany .

Typizacja czynów zabronionych w myśl zasady nullum crimen sine lege scripta musi następować w ustawie (art. 42 ust 1 Konstytucji RP). Przepisy niższej rangi mogą jedynie doprecyzować regulację ustawową. Jak wynika ze zwrotu „wydanym z upoważnienia ustawy” sankcją objęte są jedynie normy zawarte w rozporządzeniach lub aktach prawa miejscowego , gdyż tylko te akty wydawane są na podstawie ustaw . Jeżeli zatem nakazy lub zakazy wynikając z innych aktów normatywnych , np. zarządzeń ministrów, uchwał Rady Ministrów i sprawca narusza te zakazy lub nakazy – nie podlega sankcji z art. 54 k.w.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku w z 8.7.2003 r. (P 10/02, OTK-A 2003, Nr 6, poz. 62) stwierdził, że ww. przepis w zakresie, w jakim przewiduje wymierzanie kary grzywny za naruszenie przepisów porządkowych, stanowiących przez organy samorządu terytorialnego, jest zgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że art. 54 k.w. odsyła do przepisów mających podstawę ustawową ("wydanych na podstawie ustawy"). Odesłanie zawarte w zaskarżonym przepisie obejmuje zatem wyłącznie przepisy podustawowe. Zdaniem TK, jeżeli przepisy

porządkowe zostały wydane przez właściwy organ w ramach jego kompetencji, we właściwym trybie, nie ma powodu do niepokoju. Sądy, stosując ten przepis, powinny zatem zawsze badać te okoliczności, a także to, czy wydane przepisy porządkowe są zgodne z Konstytucją RP (por. też wyr. SN z 9.6.2005 r., V KK 41/05, OSNKW 2005, Nr 9, poz. 83). Komentowany przepis może znaleźć zastosowanie wówczas, gdy sprawca narusza przepisy porządkowe, które nie wykraczają poza granice upoważnienia ustawowego. W przeciwnym wypadku, gdy przepisy porządkowe nie zostały przekazane do unormowania w akcie podstawowym, nie korzystają z ochrony zapewnianej przez art. 54 k.w. (por. P. Kozłowska-Kalisz, w: M. Mozgawa, Kodeks wykroczeń, 2009, s. 196). W szczególności przepisy represyjne o charakterze blankietowym powinny jednoznacznie określać zakres przepisów, do których odsyłają; ten zaś musi ściśle mieścić się w konstytucyjnych granicach kompetencji prawotwórczych organów władzy publicznej. Odesłanie owo nie może dotyczyć przepisów wydawanych na podstawie ustaw, jeżeli zakres upoważnień ustawowych do ich wydania narusza konstytucyjne zasady stanowienia aktów podustawowych (wyr. TK z 8.7.2003 r., P10/02, OTK-A 2003, Nr 6, poz. 62).

W realiach niniejszej sprawy obowiązki, które miał naruszyć obwiniony, przewidziane w § 17 i § 18 rozporządzenia Rady Ministrów - nie zostały powiązane w tym akcie prawnym z możliwością pociągnięcia osób naruszających zakazu lub nakazy do odpowiedzialności za wykroczenie. Ustawodawca nie wskazał wyraźnie, że są to czyny zabronione pod groźbą kary jako wykroczenia. Nie odesłał w szczególności do treści art. 54 k.w., ani nawet to trybu postępowania w sprawach o wykroczenia. Nie ma tym samym przekonującej podstawy do uznania, że nieprzestrzeganie tych obowiązków obwarowane jest sankcją karną przewidzianą przez kodeks wykroczeń. Za wnioskiem tym przemawia dodatkowo argument, że naruszenie obowiązków przewidzianych w tym akcie prawnym może prowadzić do odpowiedzialności na podstawie przepisów prawa administracyjnego.

Regulacji § 17 i § 18 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 2020 r. w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie sposób uznać również za „przepisy porządkowe o zachowaniu się w miejscach publicznych” w rozumieniu art. 54 k.w. Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1–6 i 8–12 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz.U. z 2019 r. poz. 1239 z późniejszymi zmianami). Odpowiedzialność wykroczeniowa za nieprzestrzeganie nakazów i zakazów przewidzianych w przepisach o zapobieganiu chorobom zakaźnym lub o ich zwalczaniu została jednak w art. 116 § 1 k.w. ograniczona do osób chorych lub podejrzanych o chorobę, osób stykających się z takimi osobami oraz nosicieli zarazków. Taki przypadek nie zachodził w niniejszej sprawie. Nadto dobrem chronionym poprzez nakazy i zakazy ustanowione w tymże rozporządzeniu jest zdrowie publiczne, a nie porządek i spokój publiczny wskazany w tytule rozdziału VIII Kodeksu wykroczeń, w którym stypizowano wykroczenie z art. 54 k.w. Dodatkowo wskazać trzeba, że odesłania ustawowe do wydawania „przepisów porządkowych” posługują się wyraźnie taką tych przepisów (zob. np. art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 2 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym – Dz. U. z 2020 r., poz. 713, art. 60 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie - Dz. U. z 2019 r., poz. 1464, art. 59 ust. 8 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym – Dz. U. z 2020 r., poz. 1043). W odesłaniu do wydania przepisów omawianego rozporządzenia, nie zostało zaś wskazane, że w tym akcie prawnym mają być ustanowione „przepisy porządkowe”.

Mając na uwadze, należało odmówić wszczęcia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w. Czyn zarzucany obwinionemu nie zawiera bowiem znamion czynu zabronionego jako wykroczenie.

SSR Beata Studzińska

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

• (...),

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...).

(...)(...)

(...)

(...)